

[Waldorff]

beholder så store områder, som de faktisk gør. Det er disse paragraffer, som i sidste ende vil være afgørende for, om det vil være muligt at sikre de danske energiressourcer ud over år 2012, når A. P. Møllers eneretsbevilning udløber. Det er de helt centrale paragraffer, og det er reelt de eneste, som giver os en garanti for, at vi har nogle reserver, der strækker de 30-40 år ind i det næste årtusinde, hvor vi har brug for dem.

Vores vurdering er, at med den udvinding, der er sket af disse paragraffer, hvor A. P. Møller ud fra økonomiske hensyn til sig selv kan slæbe staten for en voldgiftsret, med den indrømmelse er der en åbenlys risiko for, at DUC kan blokere for de langsigtede energiinteresser og kan sikre sig selv retten til stort set at suge den danske undergrund tom for ressourcer. Det er den værst tænkelige situation, det er indrømmet, men den er der åbnet op for med det ændringsforslag, som regeringen har stillet her. Jeg vil gerne forsøge at dokumentere hvorfor.

Vi stillede spørgsmålet her allerede under forhandlingerne om redegørelsen den 18. marts i år. Vi stillede spørgsmålet adskillige gange og fik det faktisk præcis til sidst. Spørgsmålet var: hvis det viser sig, at de ressourcer, A. P. Møller sidder på, er for store til, at det svarer til danske forsyningsmæssige og energiplanlægningsmæssige interesser at udvinde dem alle sammen inden år 2012, mener ministeren så, at han kan bruge undergrundslovens §§ 14 og 15 til at forhindre, at disse felter bliver tømt, samtidig med at A. P. Møllers rettigheder stille og roligt udløber år 2012? Energiministeren svarede – det er folketingets forhandlinger 1980-81, sp. 8169, alt sammen – :

»Her må svaret simpelt hen blive ja.«

Det var, før ændringsforslaget kom, og det er muligt, at det var en smart bemærkning i farten – også fordi energiministeren måske kunne være positivt interesseret i en sådan udlægning. Men i de uddybninger, der er sket i energiudvalget, er der faktisk sket en udvinding af det meget klare ja, som vi fik den 18. marts. For det første vælger ministeren at fortolke det strikte som et spørgsmål om, hvorvidt de kan blive tømt eller ikke kan blive tømt. Det burde være indlysende for enhver, at det handler om, hvorvidt man kan gennemføre en væsentlig udskydelse af et indvindings tidspunkt. Vi snakker ikke om

2 år, når vi snakker om langsigtede energiplaninteresser. Det vidste ministeren selvfølgelig udmærket på det tidspunkt, men i de svar, vi har fået – det er bl. a. svaret på spørgsmål 32 – tales der ikke om en situation, hvor man kan se frem til et stort gab i forsyningerne, men om, at man især har tænkt på, at det var en paragraf, man kunne bruge for at undgå en overophedning af den danske økonomi, eller man kunne bruge den modsat til at fremskynde et indvindings tempo i tilfælde af kortvarige forsyningsproblemer.

Der er faktisk i det svar præcis udeladt den situation, som er den centrale, nemlig at man har brug for at strække en forekomst ved at forsinke iværksættelsen og gøre indvindingsmængderne temmelig beskedne, og det måske i et længere tidsrum. Det kan være i 10, det kan være i 15 år. Der kan faktisk ske det, at A. P. Møllers rettigheder udløber samtidig.

Det var det, der blev sagt ja til den 18. marts 1981. Det er det, der nu ikke svares på. Derfor vil jeg gerne stille spørgsmålet igen: hvis vi tænker os den situation, at vi faktisk står og kan forudse et gab, som betyder, at indvindingen i visse felter bør udsættes i 20-30 år, vil ministeren så fastholde det ja, som vi fik den 18. marts 1981? Det er helt, helt afgørende for at kunne vurdere, hvilken forsyningsmæssig sikkerhed undergrundsløven giver os.

Et andet spørgsmål i forbindelse med energiministerens svar er: hvilke konsekvenser vil det have, at man anvender en voldgiftsret, og at man i den tager hensyn til DUCs økonomiske interesser? Energiministeren har forpligtet sig til ikke at bruge §§ 14 og 15 på en sådan måde, at DUCs aktiviteter ikke hviler på et bæredygtigt økonomisk grundlag. Det er meget afgørende for os at vide, hvad der ligger i de betingelser, som her er stillet op for brugen af §§ 14 og 15. Derfor har vi spurgt i forlængelse af svaret, om det skulle forstås sådan, at hvis vi står i en situation, lad os sige i år 2003, hvor vi kan forudse, at de eksisterende reserver vil udløbe måske år 2015-20, og DUC gør et fund af betragtelig størrelse, efter naturligvis at have investeret nogle midler i efterforskning – altså i en situation, hvor enhver kan se, at man ud fra forsyningsmæssige og planlægningsmæssige interesser må bruge § 14 til